

'Dérive Dérivée' in CAB in Elsene

TOEN ER IN DE KUNST NOG GEPROTESTEERD WERD

In 'Dérive Dérivée' onderzoekt curator Angélique Campens de principes en attitudes van protestbewegingen uit de jaren 50 en 60 en probeert ze te achterhalen welke betekenis die nog kunnen hebben voor de kunstenaars vandaag.

Isabelle DE BAETS

king tussen Klaas en mij. We hebben fysiek niet samengewerkt, wel elkaar carte blanche gegeven en vooraf veel gepraat. Ons oorspronkelijk idee was om elk één werk te maken waarin we dan alles gebald zouden zeggen en dat dan in de galerie tegenover elkaar te stellen. Maar het is anders uitgedraaid", stelt Peter Morrens.

Voor deze tentoonstelling maakte hij gedurende drie dagen als een soort van experiment en uitdaging twee wandvullende muurtekeningen die qua directheid en ruwheid het nauwst aansluiten bij de geest van Kloosterboer en waarin hij het fysieke aspect van de galerie opneemt. "Ze fungeren als een screen, een backdrop die het tijdelijke en het architecturale aspect conceptualiseren." De taal fungeert dit keer, in tegenstelling met zijn 'gewone' tekeningen, op een tweede plan.

Klaas Kloosterboer en Peter Morrens, 'Guts (No Guts)' tot 20 december in Kristof De Clercq gallery, Tichelrei 82, Gent. Open wo-za van 14-18 u. www.kristofdeclercq.com

Het internationaal Situationisme (1957-1972), de laatste internationale revolutionaire sociale beweging (na dada, surrealisme en Cobra) blijft onderzoekers en kunstenaars vandaag bezig houden en inspireren. Op de sterk politiek getinte tentoonstellingen van Okwui Enwezor op de huidige Biënnale van Venetië vonden we op verschillende plaatsen verwijzingen naar het Situationisme. Die protestbeweging stond niet toevallig ook centraal in het Belgisch paviljoen. In 'Personne et les autres' zagen we hoe Vincent Meessen samen met gastkunstenaars uit Noord- en Zuid-Amerika, Afrika en Azië de geschiedenis en de nasleep van het koloniale modernisme heeft onderzocht. Het modernisme – dat tot op heden vooral vanuit een Eurocentrische blik werd benaderd als een op zichzelf staand gegeven – werd er benaderd als iets dat zich globaal heeft afgespeeld. Dit gebeurde door te focussen op de artistieke en internationale kruisbestuivingen die er tussen de continenten hebben plaatsgevonden. In de expo 'Dérive Dérivée' gecureerd door Angélique Campens wordt niet ingegaan op dit globale gegeven, eerder op de geesteshouding en creatiemethodes die de leden van dergelijke protestbewegingen hanteerden, zoals het Situationisme International, de Independent Group, Team X, Metabolism, Archigram, Superstudio en de BMPT.

"Deze bewegingen komen voort vanuit een tijdsgeest verscheurd tussen de beloftevolle ideeën van moderniteit en het intense bevel om deze principes kritisch in vraag te stellen ... Het spelprincipe vond verscheidene vormen van expressie binnen de verschillende kunstbewegingen: sommige groepen legden de nadruk op humor en het absurde als manier om conventies te doorbreken. Andere produceerden ijshoofdige voorstellen die er op gericht waren om het volledige leven te transformeren in een spannend spel. Guy Debord en Situationist International vonden een bevrijdend potentieel in het idee van Dérive (drift), een modus van het navigeren van de stad die gericht was om vaste routes opzij te zetten voor spontane verwondering. Andere, zoals de zogenaamde

minimalist groep BMPT, bieden een kritiek op auteursrechten en zochten de kunst voorwerpen zelf uit te lichten door hen te ontdoen tot graad nul."(uit de perstekst)

De tentoonstelling wordt ingeleid door een archiefwand waarop deze avant-gardebewegingen kort voorgesteld worden en door het minimalistische schilderij 'Untitled'(1968) van Olivier Mosset (uit de collectie van CAB). Olivier Mosset behoorde tot BMPT, een in Parijs gebaseerde kunstgroep die midden 1960 maar één jaar heeft bestaan en waartoe ook Daniel Buren, Michel Parmentier en Niele Toroni behoorden.

Kato Six, 'Objects can be many', 2015, hout, mixed media, variabele dimensies, installatiezicht CAB Art Center

Beide aspecten vormen een soort kader waartegenover hedendaagse kunstenaars zich verhouden op de tentoonstelling. Verwacht echter geen politiek geëngageerd of louter collectief gemaakt werk. Behalve het rebellerende collectieve werk van Gelitin, een vierkoppig Oostenrijks kunstenaarscollectief dat zich (onder meer op diverse Biënnales van Venetië) met knotsgekke performatieve installaties internationaal naar de top wist te werken, en het ietwat bevreedende werk van de Canadese Michele Di Menna zijn de meeste aanwezige werken vanuit een individueel-gecentreerd werkproces ontstaan in het kunstenaarsatelier.

Er is vooral vormelijk en materieel uitdagend werk te zien, waarachter heel wat betekenis kan schuil gaan. Zoals bijvoorbeeld het geval is in het werk van de Belgische kunstenaars Kato Six en Mathias Prenen, die ondanks hun jonge leeftijd al

Dan de laatste. Gaerweg word in matdels een schouderklop in mijn voortgang gestuit. Ik keer mij een kwartslag om en vang zaalwachter Ahmed zijn gretig profiel, compleet omrand door een aureool van vriendelijk licht, binnen mijn vizier. Hij grinnikt mummieachtig, mompelt een teder bedoeld verkleinwoord en alsof er tegen de borendevolle, zoutige, natte en vreemd verre sterren moet worden gepredikt, imiteert hij luid van krop en keel en totaal onaf een resem in de Marollen uitgevonden grollen. Hierbij betrommelt hij liefdevol het vel boven mijn pens en noemt mij zijn bloedeigen Belgische broeder, "mon pote, le moules-frites fretter!" Uw edele gevoelens, mon cher ami, zo wil ik ten zijnen grieve doodeerlijk uit de kast komen, zij zijn wederzijds. Maar aleer ik om te klappen mijn lippen vaneen en mijn mond heb kunnen opendoen, maakt de radiowekker mij wakker en nekt mijn droom met de mededeling dat in Parijs het kwade hart het goede heeft doen bloeden.

Pjeroo ROOBJEE

een erg overtuigende sculpturale taal ontwikkelen. Alle werken op de expo resoneren overigens ook heel goed met elkaar in de ruimte. Heeft dit te maken met het feit dat quasi alle werken ingrediënten als het toeval, het speelse, het doorgedreven esthetische en poëtische in zich lijken te dragen? Principes die niet toevallig ook van groot belang waren bij de Situationisten en co.

Delicaat mooi zijn verder de 'Urban Botany Maps'(2015) van de Koreaanse Sunah Choi, die bestaan uit unieke cyanotypes bevestigd op digitale monochrome beelden. Er is ook een unieke reeks papiercollages te zien die ze samen met Christoph Meier heeft gemaakt, terwijl ze elk in een andere stad werkten, respectievelijk Berlijn en Wenen. Ze mailden elkaar bewerkte stukken papier, waar ze dan op verder gingen.

'Dérive Dérivée' met werk van Sunah Choi, Michele di Menna, Gelitin, Beatrice Gibson, Runo Lagomarsino, Christoph Meier, Mathias Prenen, Przemek Pyszek en Kato Six tot 19 december in CAB Contemporary Art, 32-34, rue Borrens, Elsene. Open wo-za van 14-18 u. www.cab.be